

“Het is niet belangrijk wat er op het doek staat, maar hoe het er op staat”

Interieurportretten van Hanny Siersema

Tekst en foto's Willy Koolstra

DE HUNZE - Twaalf jaar geleden vond Hanny Siersema een interieurfoto van het huis van haar tante. Dat interieur vertoonde veel overeenkomst met de inrichting van haar ouderlijk huis. De herinnering aan het huis waarin ze is opgegroeid inspireerde haar tot het maken van een schilderij. En er zouden er nog vele volgen. Tijdens de muziek & kunstroute op zondag 19 april in de Groninger wijk de Hunze presenteerde ze haar interieurportretten.

De kunstenaar schildert uitsluitend interieurs: “daar speel ik mee”. Mensen staan er nooit op. “Ik schilder geen mensen, maar heb het wel over hen. Interieurs zeggen heel veel over de mensen die er wonen of gewoond hebben,” zegt ze. Door zich alleen met dit ene onderwerp bezig te houden, ziet ze meer creatieve mogelijkheden. “Het is grappig dat wanneer je je gaat beperken, je binnen je onderwerp juist heel veel kanten uit kunt en dingen ziet die je in eerste instantie niet zag.”

■ Waarheidsgetrouw

Haar atelier is een vroeger klaslokaal in het oude Thorbecke College aan de Hofstraat in het stadscentrum. Aan de muren hangen werken uit verschillende series. Hanny maakt eerst foto's van haar onderwerp voordat ze de schilderskwast hanteert. De kunstenaar vertelt dat ze

absoluut geen realist wil zijn. Ze vindt het associatieve en het intuïtieve de meerwaarde van een schilderij. Toch schildert ze wat ze aantreft waarheidsgetrouw. Ze voegt nooit iets toe, maar laat wel dingen weg. De kleuren kiest ze zelf en ze zoekt naar een boeiende compositie. “Het is niet belangrijk wat er uiteindelijk op het doek staat, maar hoe het er op staat, de manier waarop het is geschilderd. Ik wil er iets extra's aan toevoegen. Het moet echt een schilderij van mij zijn”, licht ze toe.

■ Voormalige raadszaal

Een groot schilderij met veel roze heeft een prominente plaats in haar werkruimte. Ze vertelt dat ze dit werk maakte voor KunstSpoor Stedum, een vijfjaarlijkse kunstroute in dat dorp. Het oude gemeentehuis aldaar heeft nu een woonfunctie. In de raadszaal, die tot huiskamer is omgebouwd, zag ze veel mogelijkheden voor haar werk. Hanny ging op zoek naar oude foto's van de voormalige raadszaal en schilderde dezelfde ruimte drie keer: zoals deze er in 1927 uitzag, in de jaren 70 en 80 en als huiskamer in 2009.

“Daarna schilderde ik alle drie ruimtes in één”, zegt ze, wijzend op het overwegend roze kunstwerk.

■ Beladen ruimtes

Op de tegenoverliggende muur hangen kleine schilderijtjes ter grootte van een Ansichtkaart. Het zijn vanuit de geschiedenis en de kunstgeschiedenis bekende interieurs die in ons collectieve geheugen zijn geprint, zoals het Achterhuis van Anne Frank, de rode divan van Freud zonder patient en een schildering van het laatste avondmaal naar Da Vinci zonder Jezus en zonder discipelen. “Wat ik wil vertellen is dat ruimtes ook veel zeggen wanneer de mensen er niet meer zijn. Zo'n ruimte is dan evengoed nog beladen”, legt Hanny uit.

Op dit moment verzamelt ze foto's van bibliotheken. Ze vond een afbeelding van het Google datacenter op internet en schilderde dat op haar eigen wijze na. Zo'n datacenter is eigenlijk ook een bibliotheek. Ze wil deze moderne bibliotheken naast de oude bibliotheken plaatsen. Hanny maakte meerdere werken in opdracht. Zo kregen hoogleraren bij hun inauguratie door haar gemaakte schilderijen van hun hoogleraarskamer cadeau, gaven ouders hun kinderen bij hun verhuizing interieurportretten van hun vroegere woning, maakte ze een portret van de oude situatie bij de verbouwing

van het huis van een particulier of kreeg ze een opdracht van een huisarts die zijn praktijk verwisselde voor een groepspraktijk.

■ Andere hersenhelft

Na een baan in de verpleging, na een blauwe maandag een studie Nederlands te hebben gevolgd aan de universiteit en na meerdere ongeschoolde baantjes, volgde Hanny de avondopleiding aan kunstacademie Minerva van 1981 tot en met 1986. Naast haar creatieve werk geeft ze nog les op VRIJDAG, het voormalige Kunstencentrum in de Walstraat. “Met lesgeven kun je veel voor anderen betekenen. De andere hersenhelft van mensen stimuleren, niet het cognitieve waar vaak de nadruk op ligt, maar het intuïtieve. Mensen leren zich zo anders uiten. Woorden zijn maar beperkt. Ook een schilderij is communicatie.”

Voor meer informatie zie www.hannysiersema.nl

